

Arrest

nr. 262 702 van 20 oktober 2021
in de zaak RvV XI/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenote R.I.R.A. worden aangevoerd in het kader van haar volgend verzoek. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenote wordt bij arrest nr. X van 20 oktober 2021 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar huidig tweede verzoek geeft zij aan dat zij, haar moeder en haar grootmoeder met de dood werden en worden bedreigd door de groep colectivos ‘3 Raíces’. Zij verklaart dat haar moeder in februari 2020 in de rij stond om eten te ontvangen wanneer twee personen voordrongen. Haar moeder klaagde hierover bij een colectivo, waarop haar moeder door hem werd bedreigd: ze zou worden gedood indien ze niet zou zwijgen. Daarnaast werd ze gesignaleerd als opposante. Op 24 april 2020 vertelde zij aan haar moeder dat zij zou terugkeren naar Venezuela. Haar moeder vertelde dit vervolgens aan drie vriendinnen. Op 2 mei 2020 vielen gewapende en gemaskerde personen de woning van haar moeder binnen en bedreigden haar moeder met een vuurwapen. Ze zeiden dat ze wisten dat zij zou terugkeren naar Venezuela en stelden dat zij geld had. Haar moeder antwoordde niet, waarop haar grootmoeder werd geslagen. De colectivos doorzochten daarnaast de woning teneinde informatie over haar terugkeer of geld te vinden. Daarnaast bedreigden de colectivos hen allemaal: als haar moeder geen 5000 dollar aan hen zou geven, of als zij hen geen 5000 dollar zou geven wanneer zij terugkeert uit Venezuela, zouden ze hen allemaal vermoorden. Haar moeder bracht haar oma naar het ziekenhuis en legde daarnaast een klacht neer bij Resistencia Venezolana, uit angst voor de autoriteiten. Nog ontving haar moeder op 12 en 13 mei 2020 via WhatsApp doodsb bedreigingen aan haar moeder en verzoekster haar adres. Zij geeft voorts aan dat de colectivos haar moeder blijven bedreigen, dat zij erg paranoïde is geworden en dat haar moeder zal worden gedood als zij de colectivos geen 5000 dollar geeft. Nog geeft zij aan dat zij bang is dat haar moeder iets zal overkomen en dat zij hierom veel stress heeft. Zij geeft aan dat zij last heeft van een gezwel op haar hals en een bult op haar rug van de spanningen en dat zij een dokter bezoekt. Bij terugkeer naar Venezuela vreest zij dat de colectivos haar, haar man, haar kinderen en haar (groot)moeder zullen vermoorden. Nog vreest zij dat de colectivos haar kinderen pijn zullen doen, of dat zij haar kinderen zullen vermoorden, ontvoeren of verkopen. Ter staving van haar huidig tweede verzoek legt zij de volgende documenten neer: een medisch verslag van haar grootmoeder; een attest van Resistencia Venezolana inzake de afpersing en mishandeling; zes printscreens van WhatsApp-berichten en drie geluidsfragmenten op usb-stick inzake de afpersing; en tien foto's van haar grootmoeder en het overhoopgehaalde huis.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan de voorgehouden problemen van haar man en haar schoonfamilie met de colectivos. Ook aan haar verklaringen dat haar man tegen de Venezolaanse regering is, werd geen geloof gehecht. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 235 252 van 16 april 2020.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar verzoek zonder enig onderzoek heeft afgewezen als onontvankelijk. Zij meent dat de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien dat zij zich thans niet beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste verzoek heeft ingeroepen, maar nieuwe feiten aanhaalt die zijn voorgevallen in Venezuela en volledig losstaan van de eerdere asielmotieven van verzoekster en haar echtgenoot.

De Raad wijst er, net zoals verweerder in de verweernota, op dat verzoekster bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door haar aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door

verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6b, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Met haar algemeen betoog dat: "Verzoekende partijen legden thans tal van bewijsstukken voor, zoals een klacht bij de politie, verschillende whatsapp gesprekken en geluidsfragmenten waarin zij bedreigd worden. Volgens verwerende partij kunnen deze allemaal 'in scène gezet zijn' en kan er geen geloof aan worden gehecht. Deze argumentatie houdt geen steek en ontnemt verzoekende partij alle kans om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en serieus genomen te worden.", werpt zij geen ander licht op de vaststellingen uit de bestreden beslissing gedaan door de commissaris-generaal dienaangaande: "U tracht uw verklaringen inzake de inval en afpersing door de colectivos eveneens te staven middels een attest van Resistencia Venezolana. In het attest worden nauwgezet dezelfde problemen uiteengezet zoals u ze uiteenzette in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Voorts dient te worden opgemerkt dat het attest op basis van de verklaringen van uw moeder werd opgesteld, die er als betrokken partij alle baat bij heeft om verklaringen af te leggen die in het verlengde liggen van uw eigen verklaringen. Hierdoor neemt de (objectieve) bewijswaarde van het document in ernstige mate af. Daarbij kan de brief ook op uw directe vraag en instructies zijn gesteld. Ook hierdoor neemt de bewijswaarde van de brief af. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de brief ongedateerd is, wat evenwel verwacht mag worden van een officiële klacht bij een internationaal actieve organisatie als Resistencia Venezolana. Dat vermindert de bewijswaarde van het document evenzeer. Nog blijkt de ondertekenaar van de brief, G.(...) E.(...) d.(...) J.(...) L.(...) A.(...), al sinds jaar en dag in de Verenigde Staten te verblijven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat nog meer vragen doet rijzen bij de bewijswaarde van het stuk. Hoe het ook zij, het gewicht dat aan dit bewijsstuk wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Dit document ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Voorts stelt u dat uw moeder nog steeds wordt bedreigd door de colectivos. U legt hierover printscreens van een chat op WhatsApp neer, alsook drie geluidsfragmenten. In de printscreens en in de

geluidsfragmenten wordt er opgedragen om 5000 dollar te betalen, anders zouden uw moeder en uzelf worden gedood. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat het WhatsApp gesprek en de drie geluidsfragmenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de afpersing niet zomaar kunnen herstellen. Immers, materiaal zoals chatberichten en geluidsfragmenten kunnen in het algemeen in scène worden gezet en zijn bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte. Deze WhatsApp-communicatie biedt bijgevolg geen steun voor uw verklaringen inzake de afpersing door de colectivos.”.

Verder wijst de Raad, net zoals verweerder in de verweernota, er nog op dat verzoekster en haar echtgenoot op de DVZ niet verklaarden dat verzoekster haar moeder een klacht heeft neergelegd bij de politie, zoals staat te lezen in het verzoekschrift, maar bij Resistencia Venezolana.

Voorts stelt verzoekster aangaande het medisch attest dat: “Verzoekende partij legde tevens het medisch attest voor van haar grootmoeder omtrent het incident van 2 mei, waarin de arts bevestigt dat zij geslagen werd met een ‘stomp voorwerp’. Verwerende partij stelt dat het attest de omstandigheden van het incident niet vermeldt. Welnu, een arts kan enkel medische vaststellingen doen. Het komt hem niet toe om in een medisch attest te gaan vermelden hoe deze verwondingen opgelopen werden. Echter, het vermeldt wel dat er een stomp voorwerp werd gebruikt, wat volledig in de lijn ligt met de verklaringen van verzoekende partij omtrent de aanval door de colectivo’s op 2 mei.”.

De Raad wijst er op dat uit het medisch attest blijkt dat verzoekster haar oma kneuzingen vertoonde na een trauma met een stomp voorwerp in de regio van het rechter jukbeen, maar over de oorzaak van deze verwondingen met geen woord wordt gerept. Uit het medisch attest blijkt niet dat de kneuzingen van verzoekster haar oma (eventueel) het gevolg zouden zijn van het incident op 2 mei 2020.

Bovendien merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De Raad merkt, net zoals verweerder in de verweernota, op dat de verklaring dat verzoekster haar moeder wordt uitgesolden en geen eten meer krijgt bij de voedselbedeling, een louter blote bewering is die niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet element. De beschreven situatie heeft bovendien geen betrekking op verzoekster zelf, noch op haar echtgenoot en zij laat na er een concrete en persoonlijke vrees aan te verbinden.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 april 2021, voert verzoekende partij aan dat de nieuwe elementen die zij en haar echtgenoot hebben voorgelegd wel degelijk aantonen dat zij een vrees moeten koesteren omwille van de problemen die zij kenden en zullen kennen indien zij moeten terugkeren. Verzoekende partij wijst erop dat de colectivos '3 Raices' haar moeder met de dood bedreigden. Voorts stelt verzoekende partij dat toen de colectivos op de hoogte waren dat zij mogelijks zouden terugkeren, zij terug naar het huis van haar moeder kwamen en geld wilden. Haar moeder werd bedreigd en haar oma werd geslagen met een stomp voorwerp zoals blijkt uit het attest. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat er geen globale beoordeling is geweest van enerzijds de stukken, de klacht en haar verklaringen. Verzoekende partij meent dat dit ondersteunende elementen zijn voor haar verklaringen en besluit dat daaruit heel duidelijk blijkt dat zij bedreigd wordt in Venezuela.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers slechts tot het louter herhalen van eerdere afgelegde verklaringen (o.a. inzake de vrees die zij koestert) en al eerder aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen.

Immers, waar verzoekende partij aanvoert dat er geen globale beoordeling is geweest van enerzijds de stukken, de klacht en haar verklaringen, betreft dit niets meer dan een loutere herhaling van hetgeen zij hierover eerder in haar verzoekschrift heeft opgeworpen, waarop in de beschikking van 26 april 2021 al werd ingegaan en waarover het volgende werd vastgesteld:

"Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar verzoek zonder enig onderzoek heeft afgewezen als onontvankelijk. Zij meent dat de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien dat zij zich thans niet beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste verzoek heeft ingeroepen, maar nieuwe feiten aanhaalt die zijn voorgevallen in Venezuela en volledig losstaan van de eerdere asielmotieven van verzoekster en haar echtgenoot.

De Raad wijst er, net zoals verweerder in de verweernota, op dat verzoekster bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door haar aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden."

Verzoekende partij werpt hier, door louter haar al eerder aangehaalde argumentatie te herhalen, geen ander licht op.

Verzoekende partij verwijst weliswaar naar de door haar in het kader van huidig volgend verzoek neergelegde verklaringen, zoals het medisch verslag over haar grootmoeder, doch ontkracht of weerlegt geenszins de grond in voormelde beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“Met haar algemeen betoog dat: “Verzoekende partijen legden thans tal van bewijsstukken voor, zoals een klacht bij de politie, verschillende whatsapp gesprekken en geluidsfragmenten waarin zij bedreigd worden. Volgens verwerende partij kunnen deze allemaal ‘in scène gezet zijn’ en kan er geen geloof aan worden gehecht. Deze argumentatie houdt geen steek en ontnemt verzoekende partij alle kans om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en serieus genomen te worden.”, werpt zij geen ander licht op de vaststellingen uit de bestreden beslissing gedaan door de commissaris-generaal dienaangaande: “U tracht uw verklaringen inzake de inval en afpersing door de colectivos eveneens te staven middels een attest van Resistencia Venezolana. In het attest worden nauwgezet dezelfde problemen uiteengezet zoals u ze uiteenzette in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Voorts dient te worden opgemerkt dat het attest op basis van de verklaringen van uw moeder werd opgesteld, die er als betrokken partij alle baat bij heeft om verklaringen af te leggen die in het verlengde liggen van uw eigen verklaringen. Hierdoor neemt de (objectieve) bewijswaarde van het document in ernstige mate af. Daarbij kan de brief ook op uw directe vraag en instructies zijn gesteld. Ook hierdoor neemt de bewijswaarde van de brief af. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de brief ongedateerd is, wat evenwel verwacht mag worden van een officiële klacht bij een internationaal actieve organisatie als Resistencia Venezolana. Dat vermindert de bewijswaarde van het document evenzeer. Nog blijkt de ondertekenaar van de brief, G.(...) E.(...) d.(...) J.(...) L.(...) A.(...), al sinds jaar en dag in de Verenigde Staten te verblijven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat nog meer vragen doet rijzen bij de bewijswaarde van het stuk. Hoe het ook zij, het gewicht dat aan dit bewijsstuk wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Dit document ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Voorts stelt u dat uw moeder nog steeds wordt bedreigd door de colectivos. U legt hierover printscreens van een chat op WhatsApp neer, alsook drie geluidsfragmenten. In de printscreens en in de geluidsfragmenten wordt er opgedragen om 5000 dollar te betalen, anders zouden uw moeder en uzelf worden gedood. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat het WhatsApp gesprek en de drie geluidsfragmenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de afpersing niet zomaar kunnen herstellen. Immers, materiaal zoals chatberichten en geluidsfragmenten kunnen in het algemeen in scène worden gezet en zijn bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte. Deze WhatsApp-communicatie biedt bijgevolg geen steun voor uw verklaringen inzake de afpersing door de colectivos.”.

Verder wijst de Raad, net zoals verweerder in de verweernota, er nog op dat verzoekster en haar echtgenoot op de DVZ niet verklaarden dat verzoekster haar moeder een klacht heeft neergelegd bij de politie, zoals staat te lezen in het verzoekschrift, maar bij Resistencia Venezolana.

Voorts stelt verzoekster aangaande het medisch attest dat: “Verzoekende partij legde tevens het medisch attest voor van haar grootmoeder omtrent het incident van 2 mei, waarin de arts bevestigt dat zij geslagen werd met een ‘stomp voorwerp’. Verwerende partij stelt dat het attest de omstandigheden van het incident niet vermeldt. Welnu, een arts kan enkel medische vaststellingen doen. Het komt hem niet toe om in een medisch attest te gaan vermelden hoe deze verwondingen opgelopen werden. Echter, het vermeldt wel dat er een stomp voorwerp werd gebruikt, wat volledig in de lijn ligt met de verklaringen van verzoekende partij omtrent de aanval door de colectivo's op 2 mei.”.

De Raad wijst erop dat uit het medisch attest blijkt dat verzoekster haar oma kneuzingen vertoonde na een trauma met een stomp voorwerp in de regio van het rechter jukbeen, maar over de oorzaak van deze verwondingen met geen woord wordt gerept. Uit het medisch attest blijkt niet dat de kneuzingen van verzoekster haar oma (eventueel) het gevolg zouden zijn van het incident op 2 mei 2020.

Bovendien merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Aldus werd, in weerwil van wat door verzoekende partij wederom op algemene wijze wordt voorgehouden, wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten en afgelegde verklaringen, en wordt afdoende vastgesteld en gemotiveerd waarom het geen ondersteunende elementen betreft met betrekking tot haar relaas als zou(den) zij (en haar man) in Venezuela worden bedreigd en dan ook geenszins de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan mogen te herstellen. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt de in het kader van haar huidig volgend verzoek gedane vaststellingen, op grond waarvan de Raad in navolging van het Commissariaat-generaal vaststelt dat zij bij huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS